За шматок хліба, чорного хліба,
Бідак свою душу дає,
Топить у рабстві мрії й надії,
Життя безталанне своє.
Щоб подолати злидні та голод,
Він мусить забути навік
Людяність, думи ясні й високі,
І все, чим живе чоловік.
Царський невільник, панський невільник,
Цареві і пану слуга:
Тому солдатом, тому пахолком
Він служить під свист батога.
Мусить на інших він працювати, —
Якщо ти комусь не вгодив.
Плюнуть погірдно, виженуть з хати
Ходи ж ти собі, як ходив!
Музика, співи ллються з палацу
Гуляють за труд бідаків.
Мучиться вбогий в думах щоденних,
Щоб голод зі світу не звів.

11 червня 1906 р.